

anstrengende og lægger Beslag paa hele deres Tid. — Derksom man nu vil sige imod mig, hvad man let kan. — Det erkjender jeg. — at man kan faae Folk nok til denne Pris, vil jeg dertil svare, at hvis man vil anvende denne Sætning her, vilde vi vistnok ogsaa kunne anpaa den efter samme Maalestok paa andre Folk i Statstjenesten, som ere bedre stillede og højere lønede; ogsaa dertil kan man faae Folk nok, uden at man lægger Noget til deres Løn, men dette gjør man alligevel. — Andragendet under Nr. 5. tillod jeg mig allerede ifjor at anbefale, og jeg skal i al Korthed sige et Par Ord til, hvad den ærede Ordfører allerede i saa Henseende har fremført. Derksom den paagjældende Ansøger strax var gaaet af og ikke havde hængt i — som man siger — for at søge at bjerpe sig ved sin egen Hjælp, men strax havde truffet os i Kjøleffjødernes, vilde han efter al Sandsynlighed strax have faaet Understøttelse. Nu har han, idet han har tjent Staten i 20 Aar, gjort, hvad han kunde, nu hænger Svagheden paa ham; og nu kommer han længe efter og siger: Hjælp mig! Det forekommer mig, at vi snarere i Stedet for at vise ham tilbage, maatte være ham taknemmelig, fordi han har gjort, hvad han kunde, og har holdt ud saa længe som muligt. Det sidste Andragende paa Listen er det, der findes under Nr. 38 fra en Skolelærer Hansen betræffende en Hest, og jeg er blandt de faa Medlemmer, som have indstillet at henvise dette Andragende til Krigsministeren. Jeg gjør det af den Grund, at naar en Mand, der erkjendes for at være en god Godsvært, modtager en Hest med en Svaghed, som er skjult og dulgt i det Dieblis, Manden modtager Hesten, forekommer det mig ikke ganske billigt, at Manden skal lide derunder. Det forekommer mig, at Billighed taler for, at Militærbestyrelsen enten skulde have sagt til Manden, da han fik Hesten, at den havde den og den Svaghed, eller ogsaa, at den burde bære over med ham, naar Hesten gaar, noget tilbage. Naar Manden er en god Godsvært og passer Hesten godt, hvormod en Svaghed, som han ikke kunde ane, at Hesten var belagt med, da han fik den, har til Følge, at Manden bliver mulkeret, og

at Hesten bliver frataget ham, skal jeg ganske vist erkjende, hvad den høitærede Minister har sagt, at det er noget vanskeligt for Krigsbestyrelsen at lægge sig imellem, men dette Thing staar da ligesom en Slags Jury, der i saadanne Tilfælde kan hugge Knuden over. Jeg har selvfølgelig været med til at indstille til den ærede Minister, om der ikke her var et Tilfælde, hvori Billighed kunde gaa for Ret. Derksom det har været Krigsbestyrelsen bekendt, at Hesten havde Kødgalles, havde det i det Mindste været ret smukt, om den havde sagt til Manden: Hesten har denne Svaghed; men det er ikke slet. Manden har modtaget Hesten med denne Svaghed, har passet og plejet den godt, men han har været uheldig, og det forekommer mig da ganske ligefrem efter Billighedsfølelsen, at den høitærede Krigsminister kan lade Raade gaa for Ret og eftergive Manden Mulkten. Maaske han har tabt Nok ved at miste Hesten, som blev tagen fra ham med Magt.

Winther: De Forhold, hvormunder mit Forslag foreligger, ere meget uheldige, men i den Udtalelse, der kom fra den høitærede Krigsminister, var der dog en Sætning, som medfører, at jeg støttende mig dertil, agter at tage Forslaget tilbage, idet jeg tror derved bedst at gavne Manden. Den ærede Minister sagde nemlig, at han, dersom Manden kom med et nyt Andragende til Ministeren, vilde uagtet Andragendet nu ikke blev henvist til ham, dog lade Sagen nøie undersøge. Der mangler mig derhos nogle Dplysninger, som jeg maaske ikke selv er istand til at erhverve, medens det vil gavne Manden, at saadanne Dplysninger senere komme til at foreligge; idet man da kan faae dem fra Ministeriet, saafremt dette ikke af sig selv finder sig foranlediget til at give ham Noget, og jeg skal derfor i Sagens Interesse tage mit Forslag under Nr. 2 tilbage.

Da Ingen optog dette Forslag, var det saaledes forfaldet.

Cylo. Jørgensen: Det er i Anledning af det af den ærede Medlem for Christed